

XVII Dum. din Timpul Ordinar – 27 iulie 2014

”Merge și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela”

Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Mt 13,44-52

44 Împărăția cerurilor este asemenea comorii ascunse într-un ogor, pe care un om, găsiind-o, o ascunde și, plin de bucurie, merge și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela. 45 La fel, împărăția cerurilor este asemenea unui negustor care caută perle frumoase. 46 Când găsește o perla de mare valoare, merge, vinde tot ce are și o cumpără.

47 Din nou, împărăția cerurilor este asemenea navodului aruncat în mare, care adună de toate. 48 Când s-a umplut, oamenii îl trag la țărm, se așază, adună ceea ce este bun în coșuri și aruncă ceea ce este rău. 49 Tot așa va fi la sfârșitul lumii: vor veni îngerii și-i vor separa dintre cei drepti pe cei răi 50 și îi vor arunca în cuptorul cu foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. 51 Ați înțeles toate acestea?”

I-au spus: „Da!” 52 Atunci le-a zis: „De aceea orice cărturar instruit în ale împărăției cerurilor este asemenea stăpânului casei care scoate din tezaurul său lucruri noi și vechi”.

Isus nu vorbește niciodată de sacrificii pentru împărăție, dimpotrivă de bucurie. Cuvântul ”sacrificii” în evanghelia lui Matei apare doar de două ori și este pentru a-i nega. Isus, inspirindu-se din esesia profetului Osea, confirmă că Domnul nu cere sacrificii adresate lui, ci îndurare, adică același sentiment de iubire adresat și orintat oamenilor.

Dacă Isus niciodată nu vorbește și nu cere sacrificii pentru împărăție, în schimb constant vorbește de bucurie. Termenul ”bucurie” în evanghelia lui Matei apare de șase ori. Iar aici îl regăsim la sfârșitul celor șapte parabole privitoare la împărăție, la capitolul 13, versetele 44-52.

Scrie evanghelistul: **Împărăția cerurilor**, reamintim că împărăția cerurilor este o expresie tipică a lui Matei care înseamnă Împărăție lui Dumnezeu, deci nu o împărăție de dincolo, ci o împărăție de aici, o alternativă la societate, pe care Isus o prezintă. Așadar Isus prezintă această alternativă precum **asemenea comorii**, termenul comoară, tezaur deschide și închide pasajul liturgic de azi, **ascunse într-un ogor, pe care un om, găsiind-o, o ascunde și, plin de bucurie, merge**, literar merge de bucurie.

Este motivația. Întâlnind mesajul lui Isus, ca alternativă a societății, ca răspuns la dorința de plinătate a propriei vieți. **Vinde tot ce are și cumpără ogorul acela**. Deci nu rodul a cine știe de eforturi sau renunțări, ci de bucuriei. Nu consistă în a renunța la ceva, ci în a găsi totul. Și aici nu se vorbește de o recompensă externă, ci de o deplinătate interioară.

Așadar imaginea Împărăției pe care Isus o prezintă este aceea de a găsi o alternativă la societate și în mesajul său este un răspuns la dorința de deplinătate a vieții pe care orice om o are în interiorul său. Aceasta este sursa de bucurie. Riscul există și l-am văzut în evanghelii, și este acela de a lăsa fără a găsi, deci se caută să se recupereze ceea ce s-a pierdut.

Ca atunci când Petru spune: **Iată noi am lăsat totul și te-am urmat, ce va fi cu noi?** Dar cine lasă și găsește această comoară, pentru că a găsit această comoară, are o bucurie fără margini, o fericire care este caracteristică celui care crede. La fel cea de-a doua parabolă.

La fel, împărăția cerurilor este asemenea unui negustor care caută perle frumoase, negustor este cineva care știe să facă afaceri, când găsește o perla de mare valoare ..., înțelege ce importanță are și toate celelalte își pierd valoarea. Deasemenea și Paul în scrisorile sale, în cea către Filipeni scrie: ceea ce pentru mine era un câștig l-am considerat o pierdere din cauza lui Cristos. Pentru El am lăsat deoparte toate aceste lucruri și l-am considerat gunoi.

Așadar Isus ne invită să vedem în mesajul său deplinătatea vieții la care fiecare om aspiră. Și când se găsește această plinătate de viață toate celelalte își pierd valoarea. A treia parabolă este diferită și vornește despre rezultatul acestei alegeri. **Din nou, împărăția cerurilor este asemenea navodului aruncat în mare, care adună de toate ...**, evanghelistul nu scrie de **pești**, care este o adăugare a unor traduceri. De ce nu scrie **toți peștii**, chiar dacă despre aceasta este vorba? Pentru că se reface la misiunea discipolilor de a fi pescari de oameni. Isus îi cheamă pentru a fi pescari de oameni.

A pescui un pește înseamnă a-l scoate afară din ambientul său natural al apei unde au viață pentru a-i oferi moartea; a pescui un om înseamnă în schimb de a-l scoate afară din ceea ce poate să-i producă moarte pentru ai da viață. **Când s-a umplut, oamenii îl trag la țarm, se așază, adună ceea ce este bun în coșuri și aruncă ceea ce este rău**, iată aici evanghelistul nu utilizează termenul **rău**, care poate indica o judecată, cu semnificație morală.

Evanghelistul utilizează termenul **stricat, alterat**. Pescari nu fac o judecată morală asupra peștilor, buni și răi, dar găsesc pe cei care sunt plini de viață și cei care în schimb sunt deja morți într-un stadiu avansat de descompunere sau putrezire. Este aceeași expresie pe care Isus a folosit-o asupra copacului, un copac stricat care nu poate decât să producă fructe stricate, putrede. Așadar nu este o judecată aceea a lui Isus, ci o constatare, între cine are plinătatea vieții și cine în schimb este în putrezirea morții.

Acceptarea mesajului propus de Isus poartă omul la o deplinătate de viață încât aceasta este definitivă; refuzul acestui mesaj, a trăi doar pentru sine, duce la o moarte definitivă, la distruderea sau putrezirea propriei existențe.

Și evanghelistul continuă: **Tot așa va fi la sfârșitul lumii: vor veni îngerii și-i vor separa dintre cei drepti pe cei răi**, literar termenul este malign, adică cei care se comportă precum tatăl lor, divolul, cel rău, **și îi vor arunca în cuptorul cu foc**. Termenul cuptorul cu foc evanghelistul îl preia din carte lui Daniel, capitolul 3 versetul 6, în care se prezintă pedeapsa pentru cei care nu se închinau statuii lui Nabucodonosor.

Pedeapsa care era pentru cei care nu adorau puterea devine în schimb sfârșitul pentru cei care adoră puterea. Cine-și orientează propria viață pentru binele altora, se realizează. Cine s-a gândit doar la el însuși, cine se gândește la propria-i putere în realitate se distruge.

Dar să vedem finalul. Evanghelistul scrie: **Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților**. Este o imagine biblică care indică constatarea de falimentare a propriei existențe. Isus va spune: **la ce servește a câștiga lumea întreagă și să te pierzi pe tine însuși!**

Și Isus întreabă pe discipoli săi: **Ați înțeles toate acestea?" I-au spus: „Da!"**. Iată concluzia la care probabil evanghelistul pune semnătura sa. **Atunci le-a zis: „De aceea orice cărturar, cărturarul este marele teolog, cel care când vorbea era însuși Dumnezeu că vorbea, era cel care avea cea mai mare importanță, cel mai mare prestigiu în lumea din Israel.**

„De aceea orice cărturar instruit, literar cel care devine discipol sau ucenic. Isus este destul de ironic. Cărturarul, cel care învață, în fața noutății aduse de Isus trebuie să devină școlar, trebuie să se facă discipol. **Discipol în ale împărăției cerurilor este asemenea stăpânului casei care scoate din tezaurul său,** iată că pasajul evanghelic începe și se termină cu un tezaur sau comoară, **lucruri noi și vechi”**.

Este importantă această dinamică, înainte lucrurile noi. Mesajul lui Isus are întâietate față de cel a lui Moise. Iar cel a lui Moise se înțelege doar în măsura în care este conform învățaturii sale.